

twin peaks – sétálj át velem a szakadékon

avagy nem isten ver bobbal

az erdő szelleme éppen száz éve kezdett elfordulni teljesen az erdőtől. régóta latolgatja, a gyorsuló változások meddig engedik meg létezésének alapjait egyáltalán. s akkor mi lesz? s mit kellett vna eddig tennie, tehetne bármit. hol vannak azok a székszipiri szentivánéji álmos idők, mikor a természet és ember vonzásában egyaránt játszódhatott mindőjünkkel mindük javára, a maga örömeire és isten dicsőségére, hol vannak, ó hol. a helyüket átvették borzalmak. az ember borzalmi, amik az emberéi, de az egyik magával vonta az új betolakodókat a szellemvilágban is, s fokozatosan egyre több teret nyernek.

a jószellemeknek nagy ellensége a változás, hisz az örök gondozására létesültek a múltóban, s a múltó változásai ha már az örök felé is kihatással vannak, nagy baj van.

a szellem új szokásokat vett fel, h valameyest enyhítsen a növekvő nyomáson. időnként megtestesült. fokozatosan, először egy virág vt, aztán egyszer egy időre egy fa, olykor egy egy állat elsősorban madár, az illett leginkább eredendő valójához. gondosan került minden kicsit is ártalmasabb jószágot, így is átlépett egy határt. de hát már körötte minden túl vt már szinte minden határon.

az indiánok ideje maga vt a rend, mindenki tudta helyét, határait, s h mikor van szükség, s h esetleg adottan, vmi indokoltért mégis átlépni. bár a fehér ember jötte előtt már ez is kezdett romlani. a telepések bigott vallásossága, ami embertelenségüket rejtette, míg kiirtották embertársaikat, szörnyű időszak vt, de nem érintette a szellemvilágot, csak az a fal vt nagyon kellemetlen, amit az új ember szelleme jelentett a vallásossága falai. az új rend megszilárdult, minden kapcsolat megszakadt, de nem vt zavaró. aztán ah annak lennie kell végülis, újabb kapcsolódások indultak el, de ezek nem vtak tudatos folyamatok, így nem egészséges eredményekhez vezettek. a régi szellemek régi emberei kipusztultak, eleve a betolakodás alapozta meg a helyzetet. de a folyamatoknak nem lehet megálljt mondani, az új kapcsolódások az ingoványon vt h hoztak újszerű jót, s vt h rosszat. aztán az új emberek új rendje is alakult tovább, s bomlásnak indult.

a 60as években történt vmi olyan twin peaks erdeiben ami az erdő szellemét végképp hátra arcra készítette. akkortájt már a húszas évektől előfordult, h kizárólag, de egy egy évadra megtestesült egy favágónak, s beállt dolgozni. a 60as években itt megengedte magának, h valameyest közelebb engedjen magához egy félkarú embert, aki a fatelep ügyes bajos dolgait igazgatta, egy baleset után. friss szellemű, jólelkű, eszes ember vt, akin a baleset végülis jó irányba változtatott, még mélyített. s vele járt egy semmirekellő haverja, akivel végülis iskolás koruk óta ismerték egymást, s aki tapadt rá, s szánalomból hagyta, istápolta.

a félkarú akkortájt a telepen lakott, lényegében az erdőben. sokat beszélgettek a szellemmel, egyre több időt töltöttek a kunyhóban. egyik alkalom után hazafelé annyira beleméyedtt az emberek dolgaiba, h egyszerűen nyitva hagyta otthonát. fehér barlangnak hívták a régiek lakhelyét, semmi

fehér és semmi barlang nem volt ott, ezek a régiek jelképei voltak rá. szóval nem történt semmi más, mint az egyszer nyitva felejtett szellemlakból kiáradt valami a szellem erőből a környékre egy időre, ah szétfolyik a víz, s ott maradt, alig észrevehető változásokat hozva. zöldebb, dúsabb lett a fű, egyes állatok sűrűbben többet szerettek ott lenni, mások messzire elkerülték, s a közelben onnantól mindig menedéket talált a zsákmányállat a ragadozótól. az egyszer kifoyt erő-patak vége a város legszéleig is kiért már csak egy erecske képp'. gyerekek fogékonyak voltak rá, a nyoma játszóhely lett. ahogy minden játék elevenebb lett, a gyerekképzlet még meglódult, a királyfi kardja még élesebb, fényesebb volt, a királylány haja még csillogóbb, a sárkány még erősebb, a vitéz még vitézebb, .., ..

a szellem aktuális évada lejárt a favágásban, elbúcsúzott a félkarútól, s visszatért az erdőben otthonába, a félkarú mindig tiszteletben tartotta, nem kérdezett többet a kelleténél, vagyis alig, sokszor csak jóízűen hallgattak. de az útvonal, amin távozott a szellem, mindig izgatta, ismerte a környéket és nem értette, hol lakhat ki, aki arra indul haza. megleste, követte, tudta, barátja figyelmes, bár egy földön túli szórakozottsággal, ő viszont tudott csendben lopakni, még gyerekkori vadászatokból. figyelt, erősen koncentrált, barátja nagyon finoman mozgott, és egyik pillanatban eltűnt, de világosan látta a félkarút, h nem a szeme előtt, hanem h egyik pillanatban volt, aztán nem. világos volt előtte mint aki fogékony erre, h a valóságot látta, s h barátja tényleg eltűnt, s az egész magyarázatot adott pár más furcsaságra is barátja körül. ez az egész egybeolvadt a nem messze hallatszó gyerekszivajjal, utánafordult, s látta h az egésznek köztük van egymáshoz, az erdei fényben kirajzolódott egy nagyon halvány sáv a fényből, ami összekötötte a gyerekek helyét, s amíg barátját látta. bámulva állt, míg összeállt ezekből valami benne, amiről érezte, nagyjából hogy hogy' mi, mint értette, de jóleső volt az egész így ah volt. aztán a nap változott a fénycsáv eltűnt, ő sarkonfordult és hazament. még aznap este átjött iszogatni bajkeverő haverja, az ital megoldotta a nyelvét, persze Bob azonnal oda akart menni, h maga is körülnézhesen.

... ,

a kis leland imádta azt a helyet a város szélén. s tudta ez nem csak annak az izgalma, h ez már annak a széle, amire szülei azt mondják, oda már ne menj játszani. nemrég találták meg a barátokkal, azóta szinte minden időt ott töltöttek, főleg a nyári szün. kezdeté óta. ahogy egyértelmű volt, h viszont egyedül nem menne oda, nem mintha félne, tényleg, de ahogy kimondatlan mind érezték, h úgy nincs benne semmi pláne. együtt az igazi. legjobb barátjéék elutaztak, ők később készültek nyaralni, s ez volt az első nyárelő, mikor mégis megtetszett lelandnak az egyedül csatangolás is. nyargalt az erdőszélen, a tóparton, s eszébe jutott, h most elmegy arra a helyre egyedül is.

a félkarú sikoltva üvöltött bob felé. a sávban állt. senki nem hallotta, senki nem látta. mikor először odamentek részegen rászoktak mint a drogra a helyre. furcsa dolgok történtek velük benne, láttak dolgokat. volt h nem érezték saját maguk. persze ijesztő is volt, s ezt bob nagyon élvezte. most a sáv végén meglátott egy kislányt. tudta h az valóban ott van. rávetette magát, mint vad a zsákmányra és eltűnt, nem volt sem a sávban sem azon kívül. a félkarú soha többet nem látta a maga valójában bobot, viszont annál többet abban a félállapotban, ah a kislányban ragadt. kiszédült a sávból. a kislány csak állt révetegen. a félkarú hazarohant.

leland sikoltva ébredt az ágyában. rémálmodott, h a heyen megtámadta vmi, ő nem ment többet oda, s barátai is leszoktak róla, a hey megváltozott az ellenkezőjére fordult, taszító lett. innentől egyedül bob járata maradt, amin át eljutott a fekete barlangba, ami nem vt sem fekete sem barlang s nem is nevezte így senki, a fehér barlang vt az, miután az erdő szelleme elhagyta, h értesült a történekről, s menedékbe húzódva elhagyta az erdőt a hegyek felé, s a barlangba beköltözött a törpe. a száműzött szellem nagysokára heverte ki a történeket, sokat bolyongott, s várta a lehetőséget, h vmit tehessen, ami sokat váratott magára.

a törpe lenről jött. eljött az idő, h jöhetett. utálta h törpe. utált mindent. de vt amit imádott utálni. aminek az utálata gyönyört adott. azt nem fogta fel micsoda diadal h az erdő szelleme helyét foglalhatta el, hisz jóval többet akart, nem tudta mit, csak h akarja. első játéka bob és leland lehetett. a90es évekre játéktére egyre nőt, bonyolódott, sok szalon futott, vele a középpontban, persze mindentől rejtve. ezt nagyszerűnek találta, rendkívül élvezte, h háttérben is marad, benne is van, s nőttön nő – törpesége. a szálak úgy kombinálódtak, h megtörtént az első gyilkosság, ez rettenetesen izgalmas vt, azt se tudta hova legyen. láncos veszett kutyája, bob szelleme remekül alakította a dolgokat zabolátlan örületei szerint, neki csak néha kellett rántani a láncon. s látta, h szinte minden ember a maga módján olyan mint bob, csak még jobban koordinálják, s aki nem, az is olyan lesz, v vége lesz, v nem érdekes, v nem látta, de így is remekül szórakozott. s a hab a tortán egy jó szellem szerencsétlen kísérletei, vhonnan északabbról, ah hol egy fehér lónak, hol egy áldozatnak manifesztálódik egy egy álomban, h jelezen az embereknek, akik félvakon bódultan bolyonganak, maximum megijednek, némelyik eltapogat vmeddig, csak hamar úgy megijed, v úgy marad, csodás. a gyilokkal nőtt a törpeség, a kockázat is, élvezet. az fbi is küldött ügynököt. mégjobb. így látta a törpe a dolgokat, ha bármit is meg tott vna fogalm.ni ebből. s nem állt messze az igazságtól ah a dolgok álltak.

.. .

persze h a trófea az ügynök lett a történeket után amit jócskán bolyongón tárgyal a twin peaks c. sorozat, s próbál vhogya azért annál jobban gatyába rázni a film.

a trófea vt a csali is egyben, mert itt kapott rá először a törpe, h ő maga testesüljön emberré, ezen összekaptak bobbal s egymást emésztették fel. cooper porhüveve eltűnt, lelke a többiekével együtt megtért a teremthöz a barlangból, ami felszabadult a szellem visszatért.

a szellem tudván tudta, h végképp más idők jöttek el. számára a rendkívüli fegyelem és figyelem ideje. a teremthő semmit nem üzen, ami van abban minden benne van, minden létező dolga kiolvasni amit csak tud, amikor csak kell. a *csendes bolygó* elérte ezt az állapotot. a szakadékban van úgy, h mit se tud róla, ha rájönne, lepottyanna, de az is jobb vna mint ez a létállapot. de ez van, ilyen is van. akik pedig elindulnak a szakadékból a széle felé, mindent elkövetnek a szakadékbéliek, h visszarántsák, hisz teljes meggyőződéssel hiszik, h a szakadék felé tart. a szellem mély részvétellel nézi ezt, nagyon keveset léphet közbe, teljes szívvel vár társaival a szakadék szélén – ránk. és a törpeségek törpülésére.

véga.